

[Ernst Christiansen.]

idet Verdens-Sundhedskommissionen ifølge Konventionen overtager de Funktioner, som UNRRA eller det Internationale Sundhedskontor tidligere har haft.

I øvrigt gaar det andet foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning ud paa en Forlængelse af Konventionen af 1926 med visse Ændringer. Jeg skal ikke gaa ind paa det efter den højtærede Indenrigsministers Omtale af det, men blot sige, at rent formelt virker det lidt underligt at se en Konvention, der drejer sig om at overføre visse Funktioner til UNRRA, naar det samtidig meddeles, at UNRRA allerede har givet disse Funktioner videre. Men det er en rent formel Sag. I begge de to foreliggende Forslag siges det i de indledende Bemærkninger, at den højtærede Indenrigsminister anbefaler Ratifikation, fordi den vil bidrage til at styrke det mellemfolkelige Arbejde paa det sundhedsmæssige Omraade. Ja, det er rigtigt, men jeg tror, man kan tilføje, at den nye Organisation tillige er en Styrkelse af det almindelige mellemfolkelige Samarbejde.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne pege paa, at Norges Udenrigsminister Halvard M. Lange, som ogsaa her i Landet nyder megen Anerkendelse, for kun et Par Dage siden i en Tale i det norske Storting, en Tale, der ogsaa delvis blev gengivet i den danske Radio, netop fremhævede, at disse særlige Organisationer, der er skabt i Tilknytning til De Forenede Nationer, har en ganske overordentlig Betydning i den nuværende Situation til Fremme af mellemfolkeligt Samarbejde under Hensyn til den almindelige Situation. Jeg tror, det Synspunkt, den norske Udenrigsminister her anlægger, er rigtigt, og det er vel ikke mindst rigtigt, fordi der hersker en vis forstaaelig Skepsis over for De Forenede Nationer. Jeg kan ikke sige, at den sidste Plenarforsamling og Kommissionerne i Tilknytning dertil i De Forenede Nationer egentlig har bidraget til at øge Optimismen med Hensyn til den nye Verdensorganisations Arbejde. Personlig blev jeg ikke mere optimistisk indstillet.

Der var fra dette høje Ting to andre Medlemmer, som var til Stede ved De Forenede Nationers Møde i New York, nemlig de ærede Medlemmer Hr. Villemoes og Hr. Foss. Det er jo saadan, at dette høje Ting var usædvanlig talstærkt repræsenteret i Lake Succes og Flushing, hvilket maaske ikke saa meget beroede paa Fortjeneste hos os i dette høje Ting, som — skal vi

sige — politisk Lebendighed i det andet høje Ting. Men i hvert Fald tror jeg, at de to andre ærede Medlemmer af dette Ting ikke vil være uenig med mig, naar jeg siger, at man fristes ikke til nogen større Optimisme. Jeg passerede paa Vejen til vore Møder, der nu paa Grund af Lokaleforholdene maa holdes uden for New York, den Plads, det meget store Areal, hvor De Forenede Nationers nye store Bygning skal opføres. Man var allerede godt i Gang med at rive de Huse ned, der staar paa Stedet. Da jeg saa denne Nedrivning, fristede det mig til den Tanke, at det lykkes maaske at blive færdig med at rive Husene ned, men om det lykkes at rejse et nyt Hus til det paa-tænkte Formaal, kunde være i høj Grad tvivlsomt. Det varede en halv Snes Aar for Folkeforbundet at bygge sit Hus, og der kan anstilles pessimistiske Betragtninger angaaende Mulighederne for De Forenede Nationer.

Jeg tror imidlertid, at den Art Pessimisme og Skepsis skal man søge at overvinde. Man skal bekæmpe den, fordi det internationale Samarbejde er en saa bydende Nødvendighed. Det ærede Medlem Hr. Steincke, der hvert Aar foretager en Karruseltur i „Arbejdernes Almanak“, har i Aar formuleret en af sine Aforismer paa den Maade, at han siger: „Enhver indser Nødvendigheden og Umuligheden af et Verdensparlament.“ Det er en Sandhed rent øjeblikkelig set; men jeg tror, at det kun er en øjeblikkelig Sandhed, naar man tager Sætningen som Helhed. Jeg tror, at den Del af Sætningen, der taler om Nødvendigheden af et Verdensparlament, vedbliver med at være sand, men at Umuligheden heldigvis og forhaabentlig næppe vil blive ved at være Sandhed. Der vil komme et Tidspunkt, hvor man overvinder Umuligheden og naar frem til Verdensparlamentet. Der er bare lang Vej frem dertil, meget skal forandres inden for alle Stater. Foreløbig vil det begrænsede Maal i internationalt Arbejde være at styrke De Forenede Nationer, og hertil tjener den nye Verdens-Sundhedsorganisation. Den har allerede udført et uhyre værdifuldt Arbejde; den vil kunne udføre endnu mere Arbejde, og derved vil den kunne blive en Hjælp til at fremme almindelig mellemfolkelig Forstaaelse. Det er jo saadan, at uvenlige Ord og Handlinger mellem Nationerne øger Krigsfaren, og at paa den anden Side Hjælpsomhed og gensidig Bistand bidrager til at mindske Krigsfaren og fremme den virkelige internationale Forstaaelse.